

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστών και τέταρτον ἀριθμώμενος χρόνον
'στην κλεινήν ἐβρούμεν γην τῶν Παρθενῶνων.

Τέσσαρες μῆνος' Ἀπρίλη
καί 'στους κάμπους χαμομήλι.

Γῆ τῶν Τρικουπῆ κι' ἄλλο μνημόσυνο μεγάλο.

Εἰς τὸ μῆμα του μεγάλης
προσευχῆ τοῦ κόσμου κάλι.
Κι' ἀπὸ μέρη σλαβωμένα
ρόδα δαυροκτισμένα
ξαναφαίνουσι μὰ μῆμη,
ποῦ δὲν τὴν ἔχάν' ἡ φῆμη.

Πάλι φίλου του με πόνο
πυροκλαίνε σιγηλοῦ.
τέτοια μῆμη με τὸν χρόνον
μεγαλῶνει κρὸ κοῦλο.

Ἐῆς Λαύρας τελετὴ καὶ λίμα δυνατὴ.

- Π. — Ἐπήγες 'σὴν παράτα κι' ἔφετος, Φασουλῆ;
- Φ. — Κι' ἂν' πῆγα καὶ δὲν πῆγα ποὺς δὲν ὠφελεῖ.
- Π. — Ἄκουσες τὰ κανόνια
μὲ σύγχρονα κωθῶνια;
- Φ. — Δὲν ἀκουσα κανόνια νὰ πέφτουν κουτουροῦ
'στην γῆν τῶν Παρθενῶνων,
ἐκεῖς ἐκείων μόνον,
ποῦ 'σκάσαμε' στους Φράγκους γενναίως κρὸ καιροῦ.

Π. — Δὲν πῆγες 'σὴν παράτα;
δὲν ἀκουσες παλιὰτα,
λόγους περὸς ἡ στίχους,
μηδὲ παιῶνων ἤχους;

Φ. — Ἄκουσα τόρραγετο
νὰ παίζῃ, Περωλέτο,
τὴν νέαν τὴν γυναῖκα καὶ τὰλλα τὰ γνωστὰ,
μῆτε παράταις εἶδα καὶ μούτρα σεβαστὰ.

'Ἄν ἐρωτᾷς γιὰ ρήτορας, δὲν ἀκουσα κανένα
νὰ λῆ τὰ παμπάλαια καὶ τὰ συνειδημένα,
τὴν φουστάνελα δηλαδὴ τὸν Ὀλυμπο, τὸ φῶς,
καὶ μόνον ὁ Βδελλόκοιλος γιὰ ρήτορας μ' ἀρείσει.

Π. — Δὲν ἀκουσες τοὺς παφλασμούς ρητορικῆς πλημμύρας;
εἶδες κανένα πρόγονον, κανένα μας, προπάτορα;
Φ. — Εἶδα μονάχα, Περωλέτῃ, τὸν Κόντη τῆς Κέρκυρας,
ποῦ πῆγαμε 'σὴν Κέρκυρα νὰ 'δῆ τὸν Ἀυτοκράτορα.

'Ἐτος χίλια κι' ἔννυζα κι' ἔννακόσα,
νέα πλάσις 'στὰ νέφη πετάσα.

'Ἐβρομήντα καὶ χίλια κι' ἔνέα,
καί 'σὴν Πόλι κουνήματα νέα.

Ποῦ κᾶς τοῦ λέν, Πρωθυπουργέ, μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν,
ὅπου τὸν Ἀυτοκράτορα νὰ 'βρῶ τῶν Γερμανῶν,
ὅπου πολὴ μάς ἀγαπᾷ κι' ἔμεις τὸν ἀγαποῦμε,
κι' ἔκει γιὰ τὰρόστατα τοῦ Ζεκελὴν βὰ' ποῦμε,
ποῦ σχίζουσι μὲ ταχύτητα τοὺς τέσσαρας ἀνέμους
κι' εἶναι πολὸ καταλληλὰ 'στους ἐσπολεμένους.

Π. — Ἐκανες ἐπισκέψεις
'στους τάφους τῶν προγόνων;
ἐπήγες νὰ τοὺς σέψης
μὲ πατριώτου πόνον;

Φ. — Δὲν ἔστειπα προγόνους,
κανένα τεθνεῶτα,
πλὴν ἔστειπα συγχρόνους,
τὸν ἑαυτὸ μου πρῶτα.

Π. — Εἶδες κάποιον, χασομέρη,
παλιὸ μας μπουρολιτζέρη
καὶ ναυμάχον τρεχαντήρη;

Φ. — Εἶδ' αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα
μέσα 'στους Κορφοὺς ἀμάδα,
ποῦναι γιὰ τὰ κατηγήρια.

Π. — Ἐτυχε νὰ 'δῆς πυροσφῆ,
ἢ καμμίαν, κακομοίρη,
κεντρικότορον τρισηρῆ
κἀν' Ἑλλήνων κἀν Περσοῦν;

Φ. — Εἶδες φλόγας ἀπὸ πέρας;
Εἶδα τὴν κακὴ σου μέρα;
Π. — Βλέπεις νύκτες, δόξης φάρο;
Φ. — Βλέπω τὸν κακὸ σου φάρο.

Π. — Εἶδες, βρε μασκαράζικο,
κάποιο καλαὸ ξεφτεροῦ
παναρχαῖας Ναυκρατούσης;

Φ. — Εἶδα, βρε, τὸν Ἐμπεριῶνο
μὲ προγοφῆματα στὸ ζεῖ
βελτιώσεως μελλούσης.

Π. — Ἄμμι τὸν Γερμανὸν τὸν εἶδες, βρε, κι' ἔφατο;
Φ. — 'Στὸ Ζωολογικὸ τὸν εἶδα, Περωλέτο,
μὲ λέοντας, μὲ τίγρεις, καὶ μὲ στρουθοκαμηλοῦς,
ὅπου διασκεδίζουν πολὺ τοὺς Ἰσραφίλους.

- Π. — Ἄπο παλῆο μηλιῶνι
δὲν ἔτυγε κωθῶνι,
ἤ ἀκούσῃς κἀποιον κρότο;
- Φ. — Ἄκουσα βαρελότο,
εἶδα και τρακατρούκα μὲς στῆ Βουλή νὰ πέφτῃ...
- Π. — Ἄμμε παλῆο δὲν εἶδες ἀρματωλὸ και κλέφτῃ
νὰ ρίχνεται βάρους μὲ τὴν ὀρμὴν θυέλλης;
- Φ. — Ἀρματωλὸ δὲν εἶδα, μὰ κλέφταις δσοὺς θέλεις.
- Π. — Ἄκουσες ἀπὸ βράχους
ἤχους κατορθωμάτων;
- Φ. — Ἄκουσα τοὺς βατραχούς
ἐλῶν τε και τελμάτων.
- Π. — Ἄλλ' ὅμως δὲν ἐπίγεις και σὺ τὴν Σαλαμίνα
νὰ θῆς τὴν δοξασιμῆν;
- Φ. — Ἐκεῖ θαρρῶ πῶς πᾶνε τὸν Ἀδγουστο τὸν μῆνα
γὰ τὴν Φανερωμένη.
- Π. — Μὴ συγκίνῃσις μεγάλη
και γὰ τούτῃ δὲν σὲ πνίγει;
- Φ. — Λένε πῶς ἐκεῖ, βουβάλλι,
πέφτει και ποῦ κνηγί.
- Π. — Δὲν πῆγες, βρὲ κεφάλια,
νὰ πῆς και σὺ μὰ στάλα
νεροῦ τῆς Σαλαμίνας;
- Φ. — Πίνω μονάχα, κτήνος,
τὸ τῆς Δεκαμενῆς
και τῆς Καισαριανῆς.
- Π. — Δὲν ἔβησες και σένα τῆς τελευταῖς ὁ σάλος,
ποὺ κάνει κάθε κόθον Ρωμηοῦ νὰ περνογίτῃ;
εἶδες κατρωτάκια ποὺ πυρετὸς μεγάλος
κ' ἀπέξω κ' ἀπὸ μέσα τὰ δόλια τὰ φλογίζει;
- Φ. — Κι' ἐγὼ μὲ τεταρταῖον εἶδα κ' αὐτὸ κ' ἔκαινο
νὰ τρέξῃ στὸ Κουβέρτο και νὰ ζητῇ κινίνο.
Κι' ἐγὼ σὰν νοιώθω μέσα κατρωτὸς πυρετὸ
τῆς Ἰταλίας ἄγω κινίνο θὰ ζητῶ.
- Π. — Δὲν βλέπεις Μπουμπουλίναις
σὰν τῆς καιρῆς ἐκείνας
γεμάταις μὲ φωτιὰ;
- Φ. — Τῆς βλέπω μὲ κουτιὰ
νὰ τρέχον σὰν θηρία
μὲς στὰς Ἰοσταφάνους,
και νὰ ζητοῦν ἐράσους
γὰ τὰ Φθισιατρεῖα.
- Π. — Ἄμμ' δὲν εἶδες κἀν, γαβέ,
τοῦ Ζαλόγγου τὸν χορὸ;
- Φ. — Εἶδα μόνο, καλαβέ,
τὸν καιρὸ σου τὸν καιρὸ.
- Π. — Δύο φάλλα δρόγες μόνα
μὲς στῆς δόξης τὸν δαφνάνα,
φύσις ἀηδῶς στρυφνῆ.
- Φ. — Δρέπω δάφνας στὸ Δαφνί,
ποῦναι τὸ μεγάλο σπῆτι
τοῦ Ζωρζῆ Δρομοκατῆ.

- Π. — Ἄμμ' εἶδες τὸν Ἀνδρούτσο και τὸν Νικητάρη;
Φ. — Καὶ τούτους δὲν τοὺς εἶδα καθόλου, μασκαρά.
- Π. — Τὴν ἄλυσιν τὸν σάλαβον σκασιμένην δὲν τὴν εἶδες;
Φ. — Ἐγὼ μὲ τόσο κόσμο ἄπγα στῆς ἄλυσσιδας.

- Π. — Δὲν κἀθισες καθόλου,
μαγὰρα τοῦ θαβόλου,
σὲ κρῖσις τάρων πλάκας;
- Φ. — Ἐγὼ δὲν εἶμαι βλάκας
νὰ πάθω γὰ προγόνους
δεινούς κολλικοπόνους.
- Π. — Βλέπεις τὸν Πατριάρχη, τὸν Κοραῆ, τὸν Ρήγα;
Φ. — Ἐγὼ παπάδες βλέπω τῆς τραπούλας, κολλήνα.
- Π. — Δὲν βλέπεις τίποτ' ἄλλο;...
- Φ. — Βλέπω, σφοδρῶς μὲν,
τὸ σκαίτικ-ρίγ, τὸ σκαίτικ, πῶς δῆλο τὸ λέγε.

Ἐτὸ σκαίτικ-ρίγ αὐτὸ
κατάληκτος κιντῶ
ὄμιλους διαφόρων
ἀρχαίων προπατόρων.

Ἐτὸ σκαίτικ ἐκεῖ μέσα
βλέπω τὸν Παπαφλέσσα,
τὸν Ζήδρο, τὸν Μηλιῶνι.

Μέσα σὲ τοῦτο βρισκο
κ' αὐτὸν τὸν Καραῖσκο
και τὸν Κολοκοτρεῖνι.

Ἐτὸ αὐτὸ, ἐυλέγια γαλάβα,
βλέπω και τὸν Βλαζάβα,
κ' ὄλου τοὺς ἄλλους τώρα.

Και στῆ βοῆ τοῦ κόσμου
θαβαῖνον ἀπ' ἐμπρός μου
τασοῦτῃα τροχοφόρα.

Ἰδοὺ κ' ὁ Διόσκος ἔρχεται, τάραιο καλλιμαῖο,
τῆς Ἀλαμάνος τὸ παιδί,
και γύρω κόσμος τραγουδεῖ
γὰ δὲς καιρὸ ποὺ διαλεῖς κ' αὐτὸς νὰ πατινῶσῃ
τώρα ποὺ σπάζουνε πολλοὶ και χέρι και ποδάρι.

Προγόνων πατινῶσιμα, τὸ γένος συρναίται,
κ' ἐγὼ φωνάζω βροντοπόδως καὶδὲς Ἐλλήνων Γε,
βγάλατε τὰ ποδόσῃα σας, τὰ χέρι σας, τὰ μάτια,
ἔτο σκαίτικ τὰς ἀνὲ ἐπὶ τὰς, και γίνετε κοιμῆτα.

Παῖδες Ἐλλήνων σπεύσατε, φανῆτε τοιμητῃα,
και μὲς στοὺς δρόμους τρέχετε τοῦ σκαίτικ τραυματῃα.
Δύσις βοῆ κ' Ἄγατῃλι;
χαρὰ στὸ καλλιμαῖο,
ποὺ ποῖδ λίγα, ποῖδ πολλὴ,
ἔχει νὰ πατινῶσῃ.

Και σὲς, σκατὰ φαντάσματα
κ' ἀρχαίων χρόνων κλίσματα,
ποὺ γὰ προγόνους σῆμερα κανεῖς δὲν σὲς ἀνέχεται,
βγάλατε στὰ ταουοῦτῃα σας καρδιὰ γὰ νὰ τρέχεται.

Μεγάλων ἔδλων ἐποχῆ,
ποὺ νίκη φανερόνεται,

**Έλα καλή στην πούμνη σου κι' άερας' στα παντζά σου,
και να γυρίσης γρήγορα με χύροτο για τάρντζά σου.**

κι' όλον το πνεύμα κι' ή ψυχή
'στό λόδι συγκεντρώνεται.

Ό Πατριάρχη, σκίρτησε 'στό μάρμαρο σου τώρα,
για κίτταξε πώς τρέχουνε ποδάρια τροχοφόρα.

Τρέχουν μικρά μεγάλα
και τόκαναν δουλειά...
χαλάει κι' ή κορμάλα,
χαλάει κι' ή θηλεά.

Πώς μας θωρείς άκίνητος... σφρίγος παντού και χάρις,
και με την κατερίτσα σου τρέξε να παπνάρης.
Του σκαίτηγκ ρίγκ εβλόγησε τον κόσμο τον άραίο,
σε καρτερεί κι' ό Κοράης μαζί με τον Φεραίο.

Έλα και σύ παρακαλώ,
γέρο Κολοκτρώνη,
που σ' έτι κάθεσαι καλό
γεμάτος από σάβνη.

Σύ, που τό Βουλευτήριον
κατινάζεις τό σωτήριον,
πρόστρεξε καρβαλάσης
μ' έμάς να παπνάρης.

Τό λείφανά σας τό χλωμά,
που τόνομά μας τό τιμά,

τό σκαίτηγκ ρίγκ της σημερον τ' άναστήσε κι' έκεινα,
και τώρα τρέχουν με τροχούς μαζί μας 'στην Άθήνα.

Άναστηλόνετ' ό Μωρηάς, ή Ρούμψη μουγκοίσε,
κι' έδώ 'στην γήν των Άθηνών
αίμα δρομέων εγγενών
τό σκαίτηγκ κλημμυρίζε.

Ό κόσμος άναταρίζεται
κι' άνάβει τό Ζητούνη,
κι' ένας 'στη γή σωραίζεται
και σπαίει τό ρουδοῦνη.

Έκεινος ό κακόμοιρος 'στό πρώτα του τό βήματα
μένει με μία πλάτη,
και τούτον 'στών Βοηθειών τον τρέχουνε τα τμήματα
με πληγωμένο μάτι.

Αύτον τον πάνε σπηη του
κι' αΐματα τρέξ' ή μύτη του,
κι' ένα κορίτσι λιγερό και παρακοροδομένο
μοιραίως πώς παραπατεί
κι' άπλώνεται φαρδύ πλατύ
και γίνεται τό μούτρο του καζάρι χαλασμένο.

Έκεινος σακατεύεται και πάει κοῦτσι κοῦτσι,
έκεινος γίνεται λεπτός σαν ναργιλέ μαρκουτσι.

Αυτός με τραύματα γονά
πηγαίνει να ρεμβόση,
κι' έκεινον πάλι σε πακά
τον πέν να τον διαβόση.

Μία κομψή ομοιοπαγής
ὄπτια πέφτει κατά γής,
καὶ φαίνεται μὴ κνήμη,
κ' ὄλοι φωναζοῦκοίμοι.

Ἐκεῖν' ἢ τόσον εὐγενής
ξασπλόνει ἔξαφνα πρηγής,
κ' ἔνα ποδάρη φαίνεται καθὼς μιλιάρδου στέκα,
ποῦ τὸ κυττάζεις μὴ φορὰ καὶ τὸ θυμάσαι δέκα.

Παντοῦ δρομῶν ἀμιλλα, παντοῦ πληθῆς τραυμάτων,
καὶ ξεφωνίζει μὴ φωνή:
ὄρε παιδιὰ τί θὰ γενῆ
σὰν φθάσωμε καὶ στὸν καιρὸν τῶν κινυκῶν καυμάτων.

Καὶ πέρ' ἀπὸ τὸν Κίσαβο καὶ πέρ' ἀπὸ τὸ Σουλι
τὸ σκαίτηγ ῥιγὴ δημολογουῖν ἐλευθεροὶ καὶ δοῦλοι,
κ' ἕνας Ρωμηὸς ἀληθινὰ
δὲν εἶναι τῶρα πουθενά,
ποῦ νὰ μὴ βᾶξῃ σφριγιλῆς στὰ πόδια του καρῶλι.

Φεγγολοῦν τὰ πέλαγα στὴν Τένεδο, στὴ Σάμο,
καὶ κάθε πατιναριστὴς, ὅπου κυλέται χάμο,
ἐρρέκαζε κ' ἔβρόντησε:... τοῦ σκαίτηγ πολεμάρχι,
μὲ τροχοφόρα πέδιλα σφύρε τὸν Πατριάρχη.

Π. — Ὅρεσ λοιπὸν, γαιδοῦρι,
τρέις φάτας μὲς στὴ μούρη.

Ἐκ τῆς Στζαμποῦλ ἐπιστολῆ τοῦ φιλοτουρκοῦ Φασούλῃ.

Ἄγαπητέ μου Περικλῆ, κακὰ καλασιμένη,
στὴν Πόλι ξαναβρίσκομαι, στὴν Πόλι ξαναχάσκω,
κ' ὅπως μοῦ λὲν ἀγαράματα καὶ τὸσο διαβασμένο
τὸ Σύνταγμα μοῦ φαίνεται πὼς ἔπαθ' ἔνα φιάσκο.

Διαβαίνουν μῆνες, Περικλῆ, διαβαίνουν ἔβδομαδες,
καὶ βλέπω τοὺς θεράποντας κυρίαν ἀνατίρους,
ὄμως ἐγὼ συντάσσομαι καὶ μὲ τοὺς Οὐλεμάδες,
καὶ μὲ τοὺς ἐθνικοφρονεὺς καὶ τοὺς φιλελευθεροὺς.

Ἐγὼ φορὸνμο μαζὸ
καὶ πηγαῖνω πρακτικά,
κ' ὄλοένα προσκολλῶ
μὲ τὸ κόμμα, ποῦ νικᾷ.

Σήμερα μὲ τὸν μουτσούη,
αὐριὸν μὲ τὸν κουτσούη,
σήμερα μὲ τὸν Κρημλῆ, αὐριὸν μὲ τὸν Χιμῆ,
καὶ γὰρ τοῦτον καὶ γὰρ αὐτὸν οἱ παλμοὶ μου κ' οἱ ψαλμοὶ.

Τῆς Ἐνώσεως-Προόδου τὸ σπουδαῖο Κομητάτο
ἔφερε καὶ τὸ Ντοβλέτα καὶ τὸ Σύνταγμα ἄνω κάτω.
Οἱ κλεινοὶ Κομητατῆδες τὼχαν ὄλοι παρακάνει,
κ' ἤθελαν καλὰ καὶ σώσει νὰ γενούνη αὐτοὶ Σουλτάνοι.

Ἄντα τὰ θῆλαν δ' ἀκὰ των, τὸν Βεζ' ὄρη, τὰ Ντοβλέτα,
τὰ μαξιόγια, τὰ ρουσάφειτα,
φανεροὺς κ' ἀδήλους πόρους,
καὶ Σουλτανικὸς χαφιέδες,
καὶ γὰρ πνίγουν ἐκ Βοσπόρου
καὶ νὰ δίνουε καφάδες.

Γι' αὐτοὺς μόνο χουριγέτ, γὰρ τοὺς ἄλλους τίποτα...
καὶ τοῦ τύπου τὰ γραπτὰ τὰ θῆλαν ἀτίποτα,
ἄλλως σ' ἔστειλαν νὰ βρῆς τὸν Χασάν τῆς Σαμπερσι...
μωρὲ Σύνταγμα κ' αὐτὸ... σακρενὸν καὶ σακριστι.

Ἦθελαν, βρὲ μπαχλιβάνη,
νὰ τοὺς κινήσῃς τεμενὰ,
καὶ νὰ καῖς παντοθενά
στὰ ρουδούηα των λιβάνι.

Ἄλλως σούπεραν τὸ φέσι
καὶ σ' ἐχώριζε στὴ μέση
Συνταγματικὸ σπαθί.

Μωρὲ Σύνταγμα κ' αὐτὸ,
κατὰ πάντα ζήλευτὸ...
φτωχὸ του νὰ μὴ βασιπασῆ.

Ἔτσι συμβαίνει πάντοτε στὸν κόσμον τὸν εὐθῆ,
δοσι, ἔπινοῦν γὰρ ἄνθρωποι τὰ κομισμένα κλήθη,
μετὰ τὰ νικητήρια μελωδικῶν παιάνων
αὐτοὶ τυραννικώτεροι προβάλλουν τὸν τυράννον.

Κι' ἂν εἶσαι φιλελευθεροὺς τὸντι χαρακτηρ
σκοῦσις γὰρ τέτοια ἄνθρωποι χλῆμας σκαίρι,
καὶ πρὸς τὸν κρῶτον στρέφουσι σατραπῆν καὶ δεσπότην
καὶ τοῦ Γιάδῃς ἐπιθυμῆς τὸν ἀπαγῆ δεσποτῆν,
ποῦ δόλοῦ δὲν ἀρέσονται ἐκ στάσεων ἀστέια
καὶ γενικὴ παρέχεται πρὸς ἄλλους ἀμνηστῆα.

Ἄλλ' ἔστι Δάκης ὀφθαλμὸς, δοσις τὰ πάνθ' ὄρεθ,
καὶ τοὺς τυράννοὺς τῶν θεσπῶν τῶν βροῖσις συμφορὰ,
κ' ἄλλοι τοὺς κόβουν γρήγορα τὸν βῆμα, Περικλέτο,
καὶ βλέπεις ἔνα Σύνταγμα, ποῦ θῆλα ἔπαρε τὸ.

Διαδηλώσεις κ' ἢ Τουρκὰ, Ρωμηοὶ συμπατριῶται,
τοὺς γαλονάδες τοὺς τρανοὺς τοὺς ἄερινον στρατιῶται,
μὰ κ' Οὐλεμάδες σεβαστοὶ μ' ἀλλήλητὰ καὶ κρότους
τοὺς Ὑπουργούς τοὺς δυστυχεῖς τοὺς κτάνουν αἰχμαλώτους.

Καὶ τῆς Βουλῆς ὁ Πρόεδρος κομμιμένος τραγογῆ...
ἀρτίμ μ' αὐτὸ τὸ Σύνταγμα τί θῆβολο θὰ γένῃ;
Καὶ τοῦ Γιάδῃς ὁ Παπισὰ μὲ λύγισμα καὶ χὰρι,
βαστώντας τὸν Σαῖτ Πασιὰ
ἢ ἄλλους χωμένους, στὰ χροῦσ,
ἔπᾶνω ὅτου Σύντάγματος τὰ γράβια πατινάρι.

Ἄλλ' ὄμως καὶ Χανούμοσις, ποῦ βγαλαὶ νὰ γηασμάρα των,
βάζουν καρῶλια σήμερα κ' αὐταῖς στὰ πασοῦμᾶρα των,
μὰ πατινάρι καὶ στρατὸς καὶ κλήρος Οὐλεμάς,
καὶ ὄρομο Συνταγματικῶς ἐπῆραν σὰν κ' ἔμας.

Κι' ὁ Περικλέτος ἀπηχέι θεορισμὸν ἐπιτυχῆ.

Δι' ὀρισθ' Ὑψιπουργὸς τοῦ Δικαίου Σαμπερῆς,
ἕνας ῥήτωρ εὐφραδῆς, ἕνας ἀγαθὸς ποιητῆς,
Πρόεδρος τῶν Ζακανθῶν μὲ ἠμφάλιων τὸν νοῦν,
κ' ὄλοι τὸρ ἀνεξαιρέτως τὸν Λομβάρδον ἐπαγοῦν,
ποῦ καμ' ἔλογοιγν τοιαυτῆν ἀληθῆς ἐπιτυχῆ
κ' ἀγαλλασσε μ' ἐκείνην κ' ἢ τῆς Θεμῆδος ψυχῆ.